

DIEVA ZĪMOGS UN ZVĒRA ZĪME. 1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 14:12, Ef 2:8–10, Mt 27:45–50, Atkl 13:15–17, Atkl 14:4, Lk 5:18–26.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un es redzēju citu eņģeli uzkāpjām no saules lēkta puses. Viņš turēja dzīvā Dieva zīmogu; viņš sauca skaņā balsī četriem eņģeļiem, kam bija dots maitāt zemi un jūru: ‘Nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.’” (Atkl 7:2, 3)

Pētot gala laika notikumus attiecībā uz zvēra zīmi, pamaniet atšķirību, kā darbojas Dievs un kā darbojas dvēseļu ienaidnieks.

Kā mēs mācījāmies, centrālais jautājums lielajā cīņā starp Kristu un sātanu ir lojalitāte, autoritāte un pielūgsmē. Praviotojumi, kas apraksta zvēra varu Atkl 13. nodaļā, mazais rags Dan 7. nodaļā un “pazušanas dēls” 2tes 2. nodaļā runā par varu, kas uzurpē Dieva autoritāti, nozog lojalitāti un ievieš viltus pielūgsmes sistēmu. Un pielūgsmi viņš panāk ar spēka, piespiešanas un reizēm kukuļu un dāvanu palīdzību.

Turpretī mīlestība ir liels motivējošs Dieva valstības spēks. Tā vietā, lai pielūgtu zvēru, Dieva ļaudis lielāko prieku un augstāko laimi atrod Viņa pielūgšanā. Tie ir nodevušies Viņam, jo zina, cik liela ir Viņa nodošanās. Ir tikai viena lieta, kas var neļaut mums saņemt zvēra zīmi gala laikā, – tik dziļa mīlestība uz Jēzu, ka nekas nevar salauzt mūsu pieķeršanos Viņam.

Šajā nedēļā turpināsim pētīt šīs tēmas.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. jūnijā.

Neatlaidīga izturība

Kā mēs redzējām Atkl 14:7, Dievs aicina visus ļaudis pielūgt Radītāju. Šī ir pirmā eņģeļa vēsts. Atkl 14:8 Dievs brīdina cilvēkus par “Bābeli”, viltus reliģijas sistēmu, kas sakņojas senajā Bābelē. Šī ir otrā eņģeļa vēsts.

Atkl 14:9, 10 trešais eņģelis brīdina no zvēra pielūgsmes. Eņģelis pasludina skaļā balsī: “Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā.”

Izlasi Atkl 14:2. Kādus divus raksturojumus mēs redzam šajos pantos par Dieva pēdējo dienu ļaudīm? Kāpēc abi ir svarīgi? _____

Grieķu vārds “pacietība” ir “hupomone”, ko labāk tulkot kā “neatlaidīga izturība”. Dievam būs gala laika ļaudis, kas ir uzticīgi Viņam, piedzīvojot pretestību un niknas vajāšanas. Pateicoties Viņa žēlastībai, tie parāda neatlaidīgu izturību, dzīvojot Dievā centrētu, žēlastības pilnu, paklausīgu dzīvi.

Radītāja pielūgsmes (Atkl 14:7) ir tieši pretēja zvēra pielūgsmei (Atkl 14:9) un izpaužas tajā, kā cilvēki ievēro Dieva baušļus un tic Jēzum (Atkl 14:12). Pēdējais konflikts par uzticību Kristum vai uzticību zvēra varai ir saistīts ar pielūgsmi, un pašā centrā šai lielajai cīņai starp labo un ļauno būs sabats.

Izlasi Rm 8:1–4, Ef 2:8–10 un Kol 1:29. Ko šie panti māca mums par to, kāds ir rezultāts dzīvei ticībā? _____

Dzīvojot ticībā, cilvēks saņem Viņa žēlastību, un dzīve mainās. Sevi nodevušiem Glābēja sekotājiem būs ne tikai ticība Jēzum, bet arī Jēzus ticība. Viņiem būs tāda ticība, kāda bija Jēzum, un viņi paliks uzticīgi pat līdz nāvei, tāpat kā Jēzus.

Cik uzticams tu esi mazās lietās? Ko tas liecina par to, kā būs ar tevi tad, kad nāks patiesās grūtības? (Sk. Lk 16:10.) _____

Kosmiska cīņa

Izlasi Mt 27:45–50. Ko tas mums māca par to, ko Kristus piedzīvoja pie krusta? Ko Jēzus domāja, jautājot, kāpēc Dievs Viņu ir atstājis, un kā šī aina palīdz mums saprast, ko nozīmē tas, ka mums ir “Jēzus ticība”? _____

Karājoties pie krusta, būdams tumsas ieskauts, nesdams vainu, kaunu un nosodījumu par pasaules grēkiem un bez Tēva mīlestības izjūtas, Jēzus bija atkarīgs no attiecībām, kādas Viņam bija ar Tēvu dzīves laikā. Tas ir, dzīvojot pilnīgā atkarībā no Tēva, arī labos laikos, Jēzus bija sagatavojies sliktiem laikiem, arī krusta notikumiem. Glābējs uzticējās Tēvam, pat tad, kad visi apstākļi mudināja Viņu sākt šaubīties. Pat tad, kad likās, ka Dievs Viņu ir atstājis, Jēzus nepadevās.

“Briesmīgas tumsas vidū, acīmredzami Dieva atstāts, Kristus bija iztukšojis pēdējos pilienus cilvēka bēdu kausā. Tajās drausmīgajās stundās Viņš paļāvās uz pierādījumiem, kas liecināja par Tēva labvēlību. [...] Ticības dēļ Kristus bija uzvarētājs.” (E. Vaita “Christ Triumphant”, 277. lpp.)

Jēzus ticība ir tik dziļa, tik uzticīga, tik nodevusies, ka neviens dēmons kosmosā un neviens pārbaudījums virs zemes nevar to satriekt. Tā ir ticība, kas uzticas, kad nevar redzēt, tic, kad nevar saprast, pieķeras, kad ir tik maz, kam pieķerties. Šī “Jēzus ticība” pati par sevi ir dāvana, kas tiek saņemta ticībā un kas nes mūs cauri priekšā stāvošajai krīzei. Tā ir Jēzus ticība, kas mājō mūsu sirdīs un dara mums iespējamu pielūgt Kristu kā augstāko un bezbailīgi izturēt laiku, kad tiek uzspiesta Atklāsmes grāmatas zvēra zīme.

Tomēr jāsaprot, ka šādas spējas neuzrodas pēkšņi no nekurienes. Dieva ļaudis dienu no dienas mācās dzīvot ticībā tagad. Labos laikos, sliktos laikos, kad Dievs ir tuvu, kad Dievs šķiet tālu – tas nav svarīgi. “Taisnais no ticības dzīvos.” (Gal 3:11, sk. arī Hab 2:4) Sagatavošanās laiks ir tagad. Katrs pārbaudījums tagad, ja to iztur ticībā, var nest dārgus augļus mūsu katra dzīvē.

Padomā par laiku, kad likās, ka tava dzīve sairst un viss, kas tev pieder, ir ticība. Kā tu tiki tam pāri? Kādas mācības tu apguvi? Ko tu piedzīvoji tādu, kas varētu palīdzēt citiem, kas varbūt piedzīvo kaut ko līdzīgu? _____

Pļaut to, ko sējam

Pravietojums par zvēra zīmi ir par reliģisku neiecietību, ekonomisku boikotu, vajāšanām un beigās nāves dekrētu. Pārsteidzoši, bet tā ir arī iedrošinājuma vēsts. Pat visļauņākajos laikos Dievs uzturēs Savus ļaudis, kas “tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl 14:12). Starp šiem baušļiem, protams, ir ceturtais – septītās dienas sabats.

Zvēra zīmes pravietojums Atkl 13. nodaļā vēsta par ļaunāko sātana karā pret Dievu – par absolūtu nemieru kalngalu. Viņa pirmā stratēģija šajā kampaņā ir krāpšana. Atkl 13. nodaļa stāsta par laiku nākotnē, kad velns darbosies caur reliģiski politisku varu, ko sauc par zvēru, un ķersies pie spēka izmantošanas.

Reliģiskas vajāšanas, protams, nav nekas jauns. Tās ir pastāvējušas vienmēr, kopš Kains nogalināja Ābelu par to, ka viņš pielūdza Dievu tādā veidā, kā Dievs bija pamācījis viņu pielūgt (sk. 1Moz 4:1–8). Jēzus teica, ka vajāšanas piedzīvos pat ticīgie 1. gadsimtā un visos laikmetos: “Nāk stunda,” Viņš brīdināja, “kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis.” (Jņ 16:2; sk. arī Mt 10:22, 1Pēt 4:12)

Zvēra zīmes pravietojums ir par pēdējo posmu šajā bezdievīgajā ķēdē, kad līdzīgi vajāšanām pagātnē mēģinās ikvienam uzspiest noteiktu ticības apliecību un oficiālu pielūgsmes sistēmu.

Izlasi Atkl 13:15–17. Ko Dieva gala laika ļaudis piedzīvos pēdējā krīzē? _____

Pravietojumā teikts, ka vajāšanas sāksies ar ekonomiskām sankcijām. “Neviens nevarēs ne pirkt, ne pārdot”, ja viņam nebūs “zīme”. Kad tas notiks, lielākā daļa padosies. Uz ikvienu, kas atteiksies paklausīt, attieksies nāves dekrēts.

Tos, kas sevi sauc par kristiešiem, velns ar kompromisiem gatavo pieņemt zvēra zīmi, kad nāks pēdējie pārbaudījumi. Taču Dieva mīlestība uz ikvienu no mums stiprinās un pasargās grūtajos laikos.

Izlasi Gal 6:7–9. Lai gan tas nav rakstīts pēdējo dienu notikumu kontekstā, kāpēc šeit atklātais princips ir tik aktuāls jautājumos par zvēra zīmi un kā mēs varam palikt uzticīgi? _____

Tie, kas seko Jēram

Izlasi Atkl 13:1, 2. No kurienes nāk zvērs, un kas ir tas, kas viņam piešķir varu? _____

Atkl 13. nodaļas pirmā zvēra vara saņem spēku, troni un lielu varu no pūķa. Atkl 12:9 un Atkl 20:2 atklāj, ka pūķis ir sātans. Sātans ir viltīgs ienaidnieks un darbojas ar zemes varu starpniecību. Atkl 12:3–5 ziņo, ka šis “pūķis” – velns – mēģināja iznīcināt “bērnu”, tiklīdz Viņš piedzima. Šis “Bērns” vēlāk “tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa”. Tas, protams, ir par Kristu. Cenšoties iznīcināt Kristu, sātans darbojās caur Hērodu un Romas impēriju. Jēzus dzīves beigās Romas pārvaldnieks Pilāts piesprieda Kristum nāvessodu, Romas bende pienagloja Viņu pie nežēlīgā krusta, Romas kareivis dūra Viņu ar savu šķēpu un Romas kareivis sargāja Viņa kapu. Saskaņā ar Atkl 13:2 savu troni šai uznirstošajai zvēra varai deva pūķis, sātans, darbojoties caur pagānisko Romu.

“Kaut arī pūķis pirmkārt aino sātanu, tas aino arī Romas impēriju. [...] Vara, kas seko Romas impērijai, kam pūķis dod ‘savu spēku, savu troni un lielu varu’, ir pāvestīgā Roma.” (“The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 817. lpp.) Vēsturnieks A. Fliks paskaidro, ka “no politiskās Romas drupām radās lielā morālā impērija Romas baznīcas ‘gigantiskajā formā’”. (A. C. Flick “The Rise of the Medieval Church” (1900) 150. lpp., citēts “The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 817. lpp.)

Izlasi Atkl 13:3 un Atkl 14:4. Kādu kontrastu jūs redzat šajos pantos? _____

Pretēji “visai pasaulei”, kas seko zvēram, Dievam būs ļaudis, kas “sekos Jēram”. Kā vienmēr, būs divas puses – par Jēzu vai pret Jēzu. Nākotnes notikumos, tieši tāpat kā tagad, nebūs vidusceļa, nebūs neitrālas pozīcijas. Stingri nenostāties Jēzus pusē, apzināti vai neapzināti, nozīmē nostāties otrā pusē.

“Un jūs būsiet visu ienīsti Mana Vārda dēļ. Bet, kas pastāv līdz galam, tas taps izglābts.” (Mt 10:22) Cik gatavi jūs esat izturēt līdz galam? _____

Jēzus – mūsu vienīgais Starpnieks

Izlasi Atkl 13:4, 5. Kādas zvēra varu identificējošas pazīmes mēs atrodam šajos pantos?

Atklāsmes grāmatas zvērs ir atkritusī reliģiskā vara, kas rodas no pagāniskās Romas un izaug par pasaulplašu pielūgsmes sistēmu. Saskaņā ar Atkl 13:5 tā ir zaimojoša vara. Jaunajā Derībā zaimošana ir pielīdzināta Dieva privilēģiju un priekštiesību pieņemšanai, sevi uzskatot par līdzvērtīgu.

Izlasi Lk 5:18–26 un Jņ 10:33. Kādus divus zaimošanas aspektus nosauc šie panti? ___

Vadītāji apsūdzēja Jēzu zaimošanā. Jēzus gadījumā apsūdzības nebija taisnīgas, jo Viņam piederēja visa Dieva vara un priekštiesības – ieskaitot tiesības piedot mūsu grēkus. Un tas ir tāpēc, ka Jēzus ir Dievs. Vai arī kā Viņš tik spēcīgi to ir izteicis: “Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: rādi mums Tēvu?” (Jņ 14:9)

1Tim 2:5 māca, ka ir tikai viens starpnieks starp Dievu un cilvēku, cilvēks Jēzus Kristus. Turpretī Romas baznīca māca, ka starpnieks starp Dievu un grēcīgo cilvēci ir priesteris. Bet, tā kā priesteris ir grēcīgs cilvēks, viņš nevar būt mūsu starpnieks, jo arī viņam ir vajadzīgs starpnieks. Zaimošana ir arī definēta kā jebkura cilvēka apgalvojums, ka viņš ir Dievs, vai arī nostāšanās Dieva vietā. Lūk, divi apgalvojumi no Romas baznīcas avotiem:

“Pāvests ir tik cēls un tik paaugstināts, ka viņš nav tikai cilvēks. [...] viņš ir tāds kā Dievs virs zemes.” (Lucius Ferraris “Papa”, article 2 in his “Prompta Bibliotheca” (1763), 6. sēj., 25 – 29. lpp.)

Pāvests Leo XIII lielījās: “Mēs [pāvesti] virs zemes ieņemam Visvarenā Dieva vietu.” (“The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII” (New York: Benziger, 1903), 193. lpp.)

Šie apgalvojumi kļūst vēl kļiedzošāki, kad saprotam, ka priedēklis “anti-”, kā vārdā “antikrists”, vienmēr nenozīmē “pret”, bet var nozīmēt arī “vietā”. Tāpēc “antikrists” nozīmē arī “Kristus vietā”. Vai tā nav zaimošana!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jau Debesīs lielās cīņas pašā iesākumā sātans sev bija spraudis mērķi: pazemot Dieva bauslību. Tādēļ viņš sacēlās pret Radītāju un, izraidīts no Debesīm, šo pašu cīņu tagad turpina virs zemes. Pievilt cilvēkus un pavedināt viņus pārkāpt Dieva likumus ir nemainīgais nodoms, kuru tas vēl arvien dedzīgi cenšas īstenot. Vai to izdodas panākt, atceļot visu bauslību vai atmetot tikai kādu tās priekšrakstu, rezultāts galu galā ir tas pats. [..]

Cenšoties izraisīt nepatiku pret dievišķajiem priekšrakstiem, sātans ir sagrozījis Bībeles mācības, un tādā veidā maldi kļuvuši par daļu no ticības daudziem tūkstošiem, kas saka, ka viņi uzticas Rakstiem. Pēdējā lielā cīņā starp patiesību un maldiem būs tikai kā noslēdzoša sadursme ilgajā strīdā par Dieva bauslību. Šajā kaujā mēs tagad iesaistāmies – kaujā starp cilvēku likumiem un Jehovas priekšrakstiem, starp Bībeles reliģiju un izdomājumu un tradīciju reliģiju.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 582. lpp.)

Visā Atklāsmes grāmatā radīšana un pielūgsmē ir nesaraujami saistītas. Cīņas starp labo un ļauno būtību un jautājumi, kas skar zvēra zīmi, ir par to, vai Dievs ir pielūgsmes cienīgs.

Kā mēs redzējam, Kristus kā Radītāja koncepts ir pašā sabata pielūgsmes centrā. Jēzus pastāvīgi uzsver tās dienas nozīmi, par kuras “Kungu” Viņš Sevi sauc (Mt 12:8, Mk 2:28, Lk 6:5). Sabats ir mūžīgs atgādinājums par mūsu identitāti. Tas atgādina mums arī to, kas mēs kā cilvēki esam. Tas pastāvīgi nostiprina domu, ka mēs esam radītas būtnes un ka mūsu Radītājs ir cienīgs saņemt mūsu uzticību un pielūgsmi. Tas ir iemesls, kāpēc velns tik ļoti ienīst sabatu. Tā ir zelta saite, kas savieno mūs ar Radītāju, un tāpēc tam būs izšķiroša loma pēdējā krīzē gala laikā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi pamatprincipi ir pamatā jūras zvēra prasībai pēc varas? Kā šī pati attieksme var būt ieslēgta mūsu sirdī, mums pašiem to nezinot?

2. Kā tu atbildētu tiem, kas saka, ka burtisks sātans ir primitīva māņticība, ko izglītoti vai vismaz inteliģenti cilvēki nevar ņemt nopietni? Kādi būtu tavi argumenti?